

Карпатська Русь

Karpatska Rus *Carpatho-Rus*

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT YONKERS, NEW YORK AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч,5 ЮНКЕРС Н.Й. ЗГО, МАРТА 1995, YONKERS, N.Y. MARCH 3, 1995, VOL.LXVIII, NO. 5

СВЯЩ. ПРОФ. ДР ТИТ МЫШКОВСКИЙ
(1861-1939)

Вродил ся 4 жолтня 1861 рока в селі Перегримка, з родичів Іоанна, перегримского священника і Йоанны (Дуркот). Гімназію в Перемишлі скінчыл в 1880 році і іщы осіньом того рока записал ся на богословский факультет Віденского Університету і Греко-Католицкой Центральной Семінарії при церкви св.Варвары. Беручы нормальні поставлені в програмі предмети, вчыл ся тіж грецкой, єврейской, халдейской, арабской і сирийской мовы. В 1884 році перешол вшыткы обовязуючы экзамены. 11 січня наступного рока Мышковскій был прийнятий до Перемиского Єпископства. Його єпископ, Фома Полянскій (1796, Бортне - 1869, Перемишль) послал його зас до Відня, але тепер на Духовну Академію "Augustinum". 19 липця 1889 рока блищачо оборонил свою дисертацію "Antichristianam philosophiae, in primis modernaе, de ultimo hominis fine doctrinam infirmam esse" і стал доктором теології. Мышковскій лишил Відень 4 жолтня того самого рока і, приїхавшы до Львова, был назначений префектом Греко-Католицкой Духовной Семінарії (1889-1894) і доцентом на Університеці (1 вересня 1889 рока). Был єдним з секретарів Львівского Греко-Католицкого Синода (24-26 вересня 1891 рока).

Не маючы зрозуміня для новых порядків (зворот в страну українской орієнтації і латинізація церкви), впроваджаных через митрополита Сильвестра Сембратовича (1836, Дошниця - 1898), попал він в архієпископску немилост. Найперше Мышковскій был перенесений зо Семінарії до Капітульной Канцелярії, де провадил справи супружеств. Підтримуваний через станиславівского єпископа Юліана Пелеша (1843, Смерековец-1896, Перемишль) старал ся о гідніст професора в Перемискій Духовній Семінарії, але на дорозі до того станул намістник Галиції, граф Бадені. Митрополит зас перенюс Мышковского і зробил регістрантом в свой Консисторії. Одночасно был він священником жіночого монастиря Марії Магдалены. По смерті Митрополита Сильвестра Сембратовича пришла одміна для Мышковского. Пришол він робити на Львівскій Університет, де обнял доцентуру біблійных наук Старого Завіту (1899, хоц габілітацію зробил уж в 1892 році). Новий митрополит Андрій Шептицькій не допустил його до обнятя

станиславівского єпископства, по переході єпископа др.Юліана Пелеша до Перемишля. Зато доцінюючы його велику не лем церквіну осьвіту (Мышковскій перфектні знал польску, німецку, латинску і французску мову) - назначыл його совітником Митрополічой Капітулы, членом Церквіного Суда і цензором богословских книжок. Передолжуючы свою працю на Львівскім Університеці выкладад він єврейску, арабску, сирийску і арамейску мову.

Мышковскій активні влучыл ся в діяльніст русофільских організацій во Львові. Был секретаріом "Руского Народного Дома", членом "Галицко-Русской Матицы" і "Товариства ім.Качковского". Разом з двома сестрами, провадил до часу Першой Сьвітової Війны, школу для дівчат - "Пенсий Русских Дам". Основал "Общество Галицко-Русских Священников ім. Св.Іоанна Златоустого" і зачал печатати його офіційний орган "Богословский Вістник". В тій газеті поміщал дуже своїх дописів, але тіж часто писал до "Галичанина". Был тіж в заряді "Товариства Запомогы Греко-Католицких Церков ім. Св.Апостола Петра".

Коли зачала ся Перша Сьвітова Війна, Мышковского не было во Львові і то охоронило його перед гарештуваньом. Австриякы дістали його аж по одступліню Росиян в маю 1915 рока. Вывезли його на південну страну Карпат, де в Гушті засуджений был на кару вязниці. Початково триманий в Neves (Erlau), был пізнійше перевезений до міста Fastenau (Tirol). Цілий час стараючы ся о освободжыня, Мышковскій досяг того товди, коли Львівска Греко-Католицка Духовна Семінарія не мала дос учителів. Австрійска влада дозволила йому вернути до Галиції. По дорозі одвідил приятелів, триманых в Талергофі. Во Львові нашол ся Мышковскій як в чужым місці. З єдної страны нияких знакомых цы родины (сестры выїхали в глубину Росії), з другої - вшыткы русофільскы інституції были заняты через Українців. Його доклады на Університеці і Семінарії были бойкотуваны през українских студентів. Ситуация іщы барше погіршыла ся для нього разом з гпадіньом Австро-Угрів і покликаньом Західно-Українской Народной Республики. Митрополит Андрій Шептицькій твердо заборонил йому працювати в "Русским Исполнительным Комитеті" (до котрого был выбраный 24

листопада 1918 рока). Коли владу переняли Полякы, Мышковскій одмовил зложыня присягы на вірніст польській державі. За тото вышмарено його з Університету, а в 1931 році позбавлено належной выслуженины за долги рокы праці. Польскы власті хотіли гарештувати його (1918) і інших членів "Русского Исполнительного Комитета", але з барз добром обороном тых люди выступил колишний посол до австро-угорского парламента Володимир Курилович. Мышковскій, сам нищений, станул в обороні тых русофільских священників, котры вертаючы з Талергофа были недопуцаны до своїх парохій через українску зверхніст Греко-Католицкой Церкви. Писал він 24 разы до папы римского в таких справах, просячы о поміч.

По війні робил уж лем в Греко-Католицкій Духовній Семінарії во Львові, де в 1920 році был деканом богословія. В 1922 роц был межде тьма, котры покликали во Львові - Богословске Наукове Товариство. Митрополита Андрій Шептицькій впровадал його (разом з проф. др М.Чубатым, великим істориком українской церкви і України і одр Й.Сьліпым, пізнійшим митрополитом львівскым) до комісії, котра в 1928 році заняла ся остаточным пересмотриньом статута, покликаної того рока до жытя, Богословской Академії во Львові. Того рока был тіж в першій колегії той Академії. До кінця жытя Мышковскій робил як професор той школы, де серед педагогів мал велику перевагу за свою вченіст і професійоналізм. Барз строгий і вымагаючий, провадил свої выклады з памяти. До нього належали наступлюючы предмети:

1. Історія біблійна.
2. Поясненя выбранных части св. Писма Старого Завіту, на основі церквіно-славянского тексту.
3. Граматика єврейской мовы.
4. Археологія біблійна Старого Завіту з історийом біблійном.
5. Толкуваня св.Писма Старого Завіту в єврейській мові.
6. Впроваджыня до святых книг Старого Завіту.
7. Выжша ексегеза за єврейским текстом.
8. Выжша ексегеза пророків Авдія і Йоны за єврейским текстом.

(Продовження на ст.4).

МАРИЯ ТИМА,

Дві війны я пережила

(Продовження з ч.4 "КР")

Прилетіли швагер і другий син, хватили того злодія і провадять до хижы. Был то зо сусідного села. Як встал серед хижы, то был червеный, як бурак: одно зо страху, а друге зо стыду. Он певно думал, же будут го бити. Но швагер казал му сісти, тай ся го звідуе, який он и што хоче. Он не повіл, кто он за один, лем же дошки глядат. А там в сто-долі не было дошки, лем пшеница, то ся му не дало скрутити. Швагер му повіл: "Иди собі до-мів и веце ту не приход, бо дру-гым разом, як тя злаплю, то дам німцам, а німцы то не русскы, што никого не били, німцы барз бьют".

Так го пустили. Другым разом пришли двое поздно в ночи и хотіли свинью красти, то зас пес им не дал. Як зачал брехати, бити до двери, то ся всі збудили и одо-гнали злодійню.

А в зерняны роботы там кра-дут с поля цілыми возами зерно. Выйде на поле, же по свое, а он накладе чужого, тай ся потом сварят и бьют.

Одного разу німцы в сусідном селі казали си вести солону. Бы-ло оповіджено, кто ма ийти. На дворі было по дойджу. Возы ве-лики — застряли в болоті, што ани руш дальше. Фурмане бьют кони, пхают — нич не помагат. Як німцы то виділи, то пришли "помочи": взяли бичы от фурма-нов и так збили бичами тых фур-манов, што вшиткы пошли до шпыталя. За то и украинцы пере-стали скоро тішитися тым, што маюот німецку власть.

Мы хотіли додому зайти, пока снігу ніт. Котры мали ийти, то купили по пару кони и возы.

Выбрали сме ся в дорогу поз-дном осеньом. Снігу ище не бы-ло, але то уж было в Різдвяном пості. Дали нам якысь паперы, жебы нас перепустили спокійно, и в дорогі помагали. Мы достава-ли и місце ночувати.

Так мы выіхали из Тернополь-щины назад в свои горы. Возы поробили барз велики и долги, набрали зерна, скільки ся могло помістити. Возы были понакры-ваны шатрами подобно, як ола-скы цигане іздят. Под шатра ище напхали сме перин и дітей, а са-ми коло возов идеме.

Пришли сме на друге село, а там таке болото на дорогі, што ся виділо, же не перейдеме. И так ся стало одному газдови: так воз застряг в болото, што 4 кони не вытягли. И он зостал там, а мы,

5 возов, поіхали дальше, бо не было уж ниякой рады його вы-тягнути.

Першу ночь сме ишли цілу ночь, так по пару ночи мы мали ночеги. Пока мы ишли через Украину, то нас ночували и істи на вечерю давали. Але як уж сме пришли ближе Горлиц, то не бы-ло такого, жебы нас переночувал. Треба было ийти цілу ночь. Мы были в дорогі 10 дней, ноги так боліли, што аж попухли, бо были такы вітры, што піском так гна-ло по дорогах, як снігом. На си-лу мы ишли. Як свитало, мы при-шли до Горлиц, и ишли сме даль-ше, жебы як найпрудше додому зайти. В Лосью сме отпочали у одного газды, там нас погостили и дітям дали молока. Загріли сме ся, тай зас дале идеме.

Пришли сме до свого села. Ту сме ся поросходили каждый к своей хижі. Придеме на подво-рье, а ту люде ся так сходят, штобы нас видіти и поговорити.

В нашей хижі мешкал один га-зда, такой сусід, Михаил Онушак, бо поле мал коло нашей хижы. Они барз нерады были с нашего повороту.

Люде ся витают, и каждый ся звідуе, ци нам добри было. Мы отповідаме, же добри.

— Та чога сте пришли, кедь вам добри было?

Хоц мы на ничийе не пришли, лем каждый до своей хижы, но мы им пришли на заваду. На-шлися и такы, што пошли на постерунок німцам на нас скар-жити, жебы нас забрали.

Были сме дома один день и дві ночи, а на другий день приходит шовтыс Гнат Гарагуз зо січови-ками. Всіх нас посписували и до Устья на полицию запровадили, лем маленькы діти дома остави-ли. Пришли сме на полицию. Там полно січовиков. Зас там штоси пописали и кажут на возы сіда-ти, же поїдеме до Горлиц.

Пришли сме до Горлиц — и просто с нами до арешту. Там уж было немало людей, уж и лечи не было де. Посідали сме на под-логу. Кто мал дакий кавалец хлі-ба, то іл. И так сме змучены до-рогом послули, кто люг, а кто на сідячи. Рано дали сніданья — скибочку хліба и кавы. На полуд-не принесли в тафли, як коро-вам, капуста с листьа разом с комперями, и мащена была, не знам, ци конскыми ци воловыми жилами.

И так нам давали все за пару дни. Пак нас завідомили, же пой-

деме гет. Кликали нас перед яких-си німецкых панов. Перше клика-ли старшых, а мы молоды зоста-ли. Каждого ся вывідували з осіб-на. Так пустили додому старых, и котры мали діти. Як их пусти-ли, то пришли под арешт и кри-чали на нас: "Останьте здоровы, бо мы идеме додому, а вас забе-рут на роботу до Німец".

Як мы то почули, то мы так за-плакали в голос. А одна дівчи-на, Анна Корін, шмарила собом на подлогу, и виділося, же ся до-бье, так собом била.

Пак кличут нас. Мы кажде про-симеся додому, але здавалося, же не пустят никого. Нарешті пусти-ли нас дві: Анну Коваль и мене. Она ся выпросила, же ма няня старого, а я зас мала 5-рочну ді-тину, и я не чую.

Як сме вышли з арешту, то сме собі руки стисли от радости. Уж ся вечеріло, то идеме через Гор-лиці и позераме, ци бы даякого воза ище не найти з Ганчовы. Але уж никого не было. Так иде-ме пішком, де ліпше, то летиме, бо был уж сніг.

И так ледво сме долізли до Лосья. В Лоси ище ся світило в одной хижі, то сме зашли и про-симе, жебы нас переночували. Але надармо. Як чули, якы сме, и же идеме з арешту, то нас не переночували.

Идеме, идеме цілу ночь. Як сме пришли под Ковалів, уж на ган-чивске, то я уж нияк не могла ийти. Сіли сме меже крякы при дороге, Анна мала кус хліба, зыли сме и легли спати на сніг. Як сме ся збудили, то был день.

Як пришла ем додому, то мое дівча не знало, што от радости робити, так ся втішило. Звідую-ся, ци ся му істи не хотіло, а она повідат, же ся барз хотіло, а тота газдыня, што у нас мешкала, ей дала сурового карпеля с чесноком, як просило істи, то пак лем до сусіды ходила и там ей давали істи, хоц дома мала и мое.

Сестра тыж мала дівча, то они обі были дома. А решта пятеро нас было в арешті, то трое пу-стили, а двох сестриных сынов взяли на роботу. И от Василя Ко-рениа взяли двое — Василя и тоту Анну, што в арешті так плакала. От Михала Вансача взяли двое, от Юрка Креничина — пятеро, от Цапа Андрея — двое. Забрали Теодора Креничина, а жена с двома малыми дітьми вернулася додому.

И веце взяли. По войні всі по-

(Продовження на ст.3)

(Продовження з ст.2)

вертали из Германии. Из тех, што с нами были в России, всі назад пошли до России.

Як зачали з Німец писати, то найперше писали о лахы, жебы им послати, бо не маю в чом ходити. Декотры писали о ідло: "Пришлийте дашто істи, бо ся хоче". Не всі еднако писали, бо не всі еднако трафили. Декотры мали істи дост. Моя сестра писала до сына, ци ма што істи, то отписал: "Гев есть морковь, то покус грызу, як ся барз хоче істи. Але робити мі тяжко, бо николи не дадут сісти. Мой газда барз злий, все ся злостит, кричит, то я мушу втікати отсаль". Але втікати не было як, то он там был, поки война не пришла ближе к нему. Так го взяли окопы копати, и оттамале втюк, але недалеко зараз го поймали и забрали до Освенцима. Там пересиділ, поки русскы не пришли и го выпустили. Дали му якеси убранье, и пришол додому. Як пришол, то го никто не познал — так высох и змарніл.

Нам дома за тот час тыж ся істи хотіло. Як пришла перша ярь, то сме не мали ани компери до садженья. Я пошла служити до Митра Косаря. Им вмерла жена, а зостало четверо дітей. Там перебула-м піврока. Заслужила-м на чистый кабат и керпці за ціле півроку.

За тот час все брали на роботу до Німец. Приходили несподіванно. Кого схватили, того брали. Люде мали ся на осторожности. Лем почули, же німцы пришли до села, то всьо молоде втікало, де кто мог.

Келечаві зо Ставишы зымали сына и казали му ийти на роботу до Німеччины, а он повіл, же не піде. Повідали му, же го забьют, як не піде, и тримали го дост долго в Устью в арешті, и все ся го звідували, ци піде на роботу. Он все свое повтарял, же не піде, то го выпроводили серед села в Устью и там го забили, жебы вшиткых до страху нагнати. Але никого так не нагнали до страху, як до ненависти. Люде што раз барже их ненавиділи.

Жидов и циганов вынищили. Повідали, же побьют бідных, што не маю с чого жити, и старых, бо стары не можут робити. Я не знам, ци наравду так думали зробити. Но кто-ж виділ, жебы так людей нищити?

Жида и цигане, котры потрафили втечи, поховалися по лісах и ждали русских, як каня дойджу.

В селі были штыри дзвонны на штырох концах села. Вытягли на

стоп плуг або яке желізо и так били по том желізі другим желізом на алярм, як даякий бідачско дагде з ліса вышол до гороху. Тогда треба было летіти к тым дзвоннам, а там повіли, де маю летіти имати того лісового гостя. Раз пішли когоси ловити хлопы и січовикы, бо наравду сиділ ктоси в горосі. То было в неділю на саме полудне, як всі были дома. Было барз горячо. Хлопы вышли под Плазины до тых компери, але никого не виділи, то сой сіли помученны за меджу до тіни, позакурювали, а січовикы за тот час ходили по гущах, глядали, тай тыж ся змутили и вертали домів безничого. Як натрафили на тых за меджом и виділи, што они никади не ходили, никого не глядали, то хотіли их стріляти.

Фронт ся сближал, німці все ся цофали. Люде ся тішили, же уж буде по войні, бо каждому война далася добре вознакы. Все на каждого страх летіл. Один боялся, же го зымает и на роботу зашлют Другий зас зарізав куру або теля, то в страху был, же дакто виділ, што іст мясо, и даст знати січовикам, бо не вільно было мясо істи. Як кура здохла, то треба было отнести и им показати, же здохла. Вшитка худоба была списана и покульчикувана, то брали, сколько ся им подавало. А платили барз планно — даякы деревяны черевикы дали або пару метров полотна.

Раз за Магуром провадили из одного села худобу до Горлиц. Один газда ишол сам и провадил яливку. Пришли к нему на Магурі партизаны и просят, жебы им продал, же они му дадут два разы стилько, што німці дают. Газда просился, же буде караний, або го забьют, бо не будут вірити, же му партизаны взяли. Так они отрізали яливці ухо с кульчиком, заплатили му добри и казали му ийти с тым ухом до Горлиц и повісти, же яливку партизаны му одобрили и добри заплатили, най и німці ліпше платят. Тот газда так зробил, и не был караний. Иншым разом одобрили партизаны масло и яйця, што везли люде из молочарни до Горлиц.

Раз пришли партизаны до села Ріпок за дуганом. Хотіли купити, але никто не мал, то казали на другу ніч зрыхтувати, же придут. Ктоси дал знати німцам. Так на другу ніч німці пришли автом. Приіхали аж над раном до Ганчовы, авто сховали за шпыхліром до колешні, а сами пішли напіше до Ріпок, лем одного зоставили при авті. Як свитало, то и тот солдат пішол зазрити, што

ся діе в стороні от Ріпок. Вышол на теметів, але ся боял, то взял загрюб гвер до земли и так роззерал, ци не идут тамты з Ріпок, або ци не идут партизаны. А тамты, што мали ийти до Ріпок, вышли под ліс, як там зовут — на Млакы, и там сиділи до білого дня. Не пішли до ліса ани до Ріпок. Я сиділа при выгяді и смотріла на тоту роботу, бо такий уж звычай мала-м — сколько раз в ночи ем ся збудила, то все-м ходила до выгяду зазрити, што ся діе. Часто пряла ем при місячном світлі, бо прясти треба было дуже, а не было чым світити. Вшитко, от ног до головы, носили сме зо свого полотна, ильняного и пачисного. Фарбили сме сами, на який кольор кто хотіл, або гарно білили, пак вышивали и красно сме ся уберали. Не носили онучы, лем пончохи з лену в літі, а з вовны в зимі. Не носили гунькы, лем сведры з вовны або тыж з лену. На голові в зимі носили ильняны хусткы. Зафарбили, поробили торокы, и то была добра хустка. При том было дуже работы. Вшиткы пряли и плели.

Біда, то добрый учитель, она вшиткого научит. Мыдло робили сме свое, то сме мали чым прати. Хлопы садили дуган и мали што курити. Палюнку часто палили и попивали, бо добра была тота комперянка — люде научилися добру робити. Выправляли скору на черевикы, як ся дакому удало зарізали козу або теля. Козы не были позаписуваны німцами, то можна было их різати. На черевиках носили споды деревяны або гумовы. Так загибла мода на керпці.

Як уж німці мали нас лишати, то заберали худобу, лем полишали де по одной, де по дві. Фронт стоял долго за Вышевадом и Росстайнами. Як німці виділи, же и оттуда треба буде втікати, то рыхтували иншы окопы в Карпатах. Зачали робити окопы в Снітниці, в Избах, в Ріпках. И в Ганчові пришли до шовтыса за людьми. Спыталися, сколько людей есть в селі и сколько можут взяти до работы. Шовтыс повіл по правді. Так зараз казали оповісти, же з каждой хижы треба выслати одно або двое людей до работы. Назганяли купу людей. Хоц каждый ся просил, же ма дуже работы дома, но то нич не помогло. Пішла и я с ними таковой в первый день. Припроводили нас до Снітниці, там нас позаписували, дали лопаты и кромпачы и выпроводили на поля, де робили окопы. Там уж было много народа.

(Далій буде)

Continued from Page 4

farm to set up small businesses like buying and selling clothes.

Such disaffection is a major concern. As the Bank's senior programs officer for Kazakhstan, Robert Siy, notes, "Serious problems lie ahead if people don't develop a stake in the new system. They long for the good old days. They remember they had a free house and a steady income under the old system, but they don't realize that it wouldn't have lasted. The good old days were not sustainable."

What is the solution?

"The old state procurement and pricing system must be replaced by a competitive market," says Mr. Edwards. "This will force up food prices for a while, but will enable farmers to operate more viably and encourage them to raise production which will in turn stabilize prices."

A rural credit system is required for farms to purchase desperately-needed goods -- fertilizers and pesticides, protein feed, veterinary drugs, tractor fuel and spare parts. EC's Simmons reckons that 80 per cent of the country's farm machinery needs replacing.

Land reform is a third area needing vital reform. Land ownership is an alien concept to the nomadic Kazakhs but a system of long leases will provide incentives to raise production. So far, only 2 per cent of Kazakhstan's state farms have been broken up.

On a farm on the outskirts of Almaty is an arresting sight. City folk carrying sacks are foraging in an already harvested cabbage field looking for left-overs. When approached, they turn away, embarrassed. Such sights may be more familiar in future. "Given the natural resources of this country, I have no doubt that they will make it," says Robustiano Espiritu, manager of the Bank's Agriculture and Rural Development Division (East). "But with what pain in the next three years or so, I would not wish to guess."

Ian Gill

IN APPRECIATION

We extend our thanks for help in producing this week's issue of Carpatho-Rus to Svetlana Ledenieva, Larissa Ivanova, Susyn Mihalaski and Bogdan Horbal.

NOTICE

As the reader is aware, for several months we have been offering an inducement to those who have relatives in East Europe. The special rate of \$8.00 per year was extended, as an incentive to increase our newspaper distribution in Europe, primarily in Poland, Slovakia and Ukraine. Unfortunately, the recent postal rate increases have seriously affected our ability to continue this fine promotion, and we lose money on every issue at the special rate. The postage alone amounts to more than \$8.00, now without considering printing, labels, etc. Therefore, as of this issue, we cannot accept any new European subscribers unless the regular rate of \$20. is submitted. Even at \$20. for 25 issues, it is a bargain. Any newspaper or magazine, that we are aware of, charges considerably more than their U.S. rate for overseas delivery.

Those European subscriptions accepted at the special promotional rate prior to this issue will be carried through until the completion of their subscribed year without any change in the rate. After the end of the year renewals will be accepted at \$20. per year.

At our annual Festival in Lemko Resort this past August, we offered Lemko and Ukrainian records for sale and sold a few. However, we had many requests for audio cassettes but, unfortunately, did not have any available for sale. Due to the diligence and efforts of our Lemko Assoc. member, Laurence Krupnak, we can now offer for sale the following two audio cassettes as well as three video cassettes.

Item #1. An audio cassette of 16 Lemko and two Ukrainian folk songs transcribed from classic 78 rpm records. They include many Lemko wedding, gypsy, Christening and Christmas songs by such artists as Stephen Skimba and Barna, Potochak & Co.

Item #2. An audio cassette of 10 Russian, Two Hungarian and 8 Slovak folk songs from classic 78 rpm records. They include Russian polkas, Slovak chardashes, Hungarian gypsy melodies.

Item #3. A video cassette of the 25th Lemko Folk Festival held in 1993 at Lemko Park in Monroe, NY. The video includes excerpts of the prayer service, and the concert of Lemko, Ukrainian, Russian and Slovak folk singing and dancing. (VHS, 2 hours)

Item #4. A video cassette of the canonization of Father Maksym Sandovich taken in Gorlice, Poland last September. It is a short film covering the events and sites of the canonization ceremonies. (VHS)

Item #5. A live concert video recording of the Akafist Male Chamber Choir of Moscow and the Slavic male Chorus of Washington, D.C. This video was made on March 12, 1992 at St. Luke's Serbian Orthodox Church in McLean, Virginia and includes 17 classic, sacred liturgical songs. It also shows the exterior and interior of all slavik Orthodox churches in the Washington, D.C. area.

Prices:	Item #1	\$12.
	Item #2	\$12.
	Item #3	\$25.
	Item #4	\$30.
	Item #5	\$20.

All prices include shipping costs. Kindly send your check or money order (made payable to Lemko Assoc.) to either of the following:

Alexander Herenchak
P.O. Box 156
Allentown, NJ 08501

Mary Barker
521 Piermont Avenue, 520
Rivervale, NJ 07675

LEMKO WEDDING VIDEO

A two hour video cassette of the film LEMKO WEDDING is still available for sale to our readers. This is the original film that was made almost 30 years ago, and it should be of interest to those readers who have not had the pleasure of viewing it.

Cost, including postage and handling, is \$45.00. To order kindly send your check or money order to CARPATHO-RUS, 556 Yonkers Avenue, Yonkers, New York 10704.

The first virtue is to restrain the tongue. He approaches nearest the gods who knows how to be silent, even though he is in the right
Marcus Porcius Cato (234-149 B.C.)

Lemko Resort -- Help Wanted

As readers are aware, last May a new Board of Directors was elected to administer Lemko Resort. This new Board has been working hard to revive the Resort, and those readers who have visited the Resort this past summer can attest, improvements are being made.

For two readers who may be retired and interested in new and pleasant surroundings, the Board offers lodging at Lemko Resort in return for some labor assisting the manager.

For those interested, kindly contact:

Paul Worhach; TEL: 914-783-1633

БОГДАН ГОРБАЛЬ

Лемківські
називано во Львові Амбулатором
погреб. Так похоронено чловека, котрого
спискок Іван Бучко ани не привідил из на
Митрополита был товди хворий, а
професора ботановских наук.
выповил слова над гробом доглотитного
обишла його погреб мовчаньом, нито не
пока. Зверхнїст Треко-Католицкой Церквн
Бернвншы домю, гмер 4 лютото 1939
бракү сил, перенесено його до шпиталя.
бара сїабнї і колн котрнсотого разу пїал з
Оснн 1938 рока Мншкювскїй был уж

одповісті.
докторант пропал, не знаючи добрі
святых книжках мож його наїти.
його звїдал, што зна о алегю і в якых
Мншкювскїй, познавншы чловека, одраз ся
странах егзамїнацїонной комісїї.
Другото дня оїа наші ся по противных
того і лем привїл ся на своето крїтка.
"То постю jakies ruskie alfuja". Тот чул
варївшы Мншкювското на улїцї, повїл:
Колїсн, якїснїй Полак-докторант,
Треко-Католицкой Церквн.

од звертаючой ся на захїд зверхностї
Схїднью Церквн, за што немало вїтернїл
былн зложены захїднї з правнлнмн
"Ізборнїк" (1914) і "Еркологїон" (1926)
спнскопїв і польското уряду. Йото
справї звертал ся до митрополїта,
обрадү перед латїнїзацїоннм. Часто в тїн
допнсы, прнсвяченнн оборонї схїднью
Рускү Школу". Лїсал протесты і газетовы
Рускү Матїцу" (в роках 1923-1939) і
Органїзацїї, провадїл тїж "Лїпнско-
предсїдательом "Русской Селїанской
всперал русофїлскнї інстїтуцїї. Был
В 20-тых і 30-тых роках даїл активнї

бара цїненнн през студентїв.
однак спорядїл скрїпїты, котры былн
зрозумїнньюм його выкїдїв. Вчаснїше
бара потнхн бесїдүвал і былн проблемы зо
жытяк назнваннїй через студентїв "дїдом".
фїлмольотнчнїй комісїї. П ід концї
Член егзамїнацїонной і - бїблїннїй і
пропектор цїлїй Академії (1936-1937).
(1930-1932, 1932-1933, 1933-1934), і раз
Три разы декан Теологїчннотого Вїдїлү

еврейскнїм текстом.
9. Внжнша ексцеза пророка Мїхєа за
(Продовженнє з ст.1)